

Sygn. akt I CSK 2301/22

## POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z wniosku M. A. D., A. K. F.  
z udziałem G. P. F.  
o dział spadku po J. W. F. i zniesienie współwłasności,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 maja 2022 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika  
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.  
z dnia 6 października 2021 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od skarżącego G. P. F. na rzecz wnioskodawczyni M. A. D. kwotę 4050,- (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego**

### UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika postępowania G. F. od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 6 października 2021 r., sygn. akt I Ca (...), Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie

i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący opart na przesłance uregulowanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżącego zachodzi oczywista zasadność skargi z uwagi na rażące naruszenie podniesionych w podstawie skargi zarzutów, w szczególności art. 58 § 1 k.c. poprzez nieuwzględnienie, że czynność prawna tzw. zlecenia powierniczego, będącego podstawą faktyczną i prawną nabycia przez J. W. F. gospodarstwa rolnego na rzecz A. F. była bezwzględnie nieważna, co w konsekwencji doprowadziło do wadliwego ustalenia składu spadku. Podniósł, że za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia także rażąca wadliwość dokonanej przez Sądy obu instancji oceny dowodów, jak i rażące naruszenie art. 686 k.p.c., które doprowadziło do pominięcia w rozliczeniu nakładów dokonanych przez skarżącego na nieruchomość przed datą otwarcia spadku.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia prawa, które skutkowałoby oczywistym uzasadnieniem skargi. Skarżący, upatrując oczywistą zasadność skargi w wadliwej ocenie dowodów, nie uwzględnił, że postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), czego nie respektuje skarżący zarzucając w podstawie skargi wprost naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. Istotą zarzutu naruszenia art. 58 § 1 k.c., z którym skarżący wiąże również jej oczywistą zasadność, polega na zakwestionowaniu poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych i oceny dowodów, z których wynika, że w skład spadku po J. W. F. wchodzi nieruchomości położona w obrębie W. stanowiąca gospodarstwo rolne. Argumentacja zawarta w skardze sprowadza się do zaprezentowania przez skarżącego własnej oceny sprawy, kwestionowania rozstrzygnięcia i przedstawienia go jako w subiektywnej opinii skarżącego oczywiście niesprawiedliwego. Skarżący, polemizując z ustaleniami i oceną dowodów, zmierza w istocie do zniweczenia publicznoprawnej funkcji skargi i wydania orzeczenia w interesie jednostkowym, w postępowaniu opartym na analizowaniu przeprowadzanych przed Sądami obu instancji dowodów. Co się zaś tyczy kwestii nierozliczenia w postępowaniu działowym nakładów poczynionych przez skarżącego na nieruchomości przy ul. K. w B. przed otwarciem spadku, to argumentacja skarżącego nie przekonuje o rażącym naruszeniu w tym zakresie art. 686 k.p.c. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 1972 r., III CRN 477/71, OSPIKA 1972, nr 9, poz. 174). Analiza zatem wniosku na tle podstaw skargi oraz motywów zaskarżonego orzeczenia, nie prowadzi do oceny, iż Sąd Okręgowy ferując postanowienie dopuścił się kardynalnych błędów, w stopniu przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.

